

FINS L'ÚLTIM SOSPIR

Com cada matí, el so del despertador ens anunciava l'inici d'un nou dia i de noves oportunitats. Ell, tot i que es trobava sense feina, estava feliç perquè podia dedicar espai i temps a cuidar-se. Ara, li tocava veure com encarrilava, de nou, la seva vida laboral. Aquest descans, però, va ser momentani i fugaç. D'una manera progressiva, va començar a notar certs dolors i marejos que mai havia tingut, un malestar que no li donava bones sensacions. Guiat per la seva intuïció, indagant entre especialistes, finalment arribava un sentenciador diagnòstic: glioma cerebral.

La notícia ens va caure com un got d'aigua freda, com si estiguéssim dins un somni que no podia ser realitat. Va ser en aquest moment quan vam ser conscients de que som fràgils i complexes, que tot és efímer i canviant. Acceptar aquesta realitat ens va apropar amb la idea de que no som *res* i som *tot* a la vegada.

Aquesta situació ens va fer viure el present, *l'aquí* i *l'ara*, amb una altra intensitat. El contacte tant proper amb la mort ens va fer apreciar els petits plaers de la vida com una sortida o posta de sol, com gaudir d'aquells afers quotidians als que, en moltes ocasions, ja no donem importància, puix els hem incorporat com a rutines normals dels nostres dies. Es va reforçar el nostre vincle com a parella, estàvem més connectats que mai.

Arribats a aquest punt, tant ell com jo, ja sabíem a quina realitat pròxima ens enfrontàvem. Tard o d'hora, ens agradés o no, arribaria el moment. De la mateixa manera que no pots lluitar contra les forces de la naturalesa, com un volcà o un tsunami que se t'emporta per davant, has de deixar enrere la impotència i donar pas a l'acceptació del destí, amb amor, respecte, estima i naturalitat. Per tant, vam decidir parlar de la mort obertament, com allò que és: el retorn a l'origen, un canvi d'estat, un fet indiscutible de la vida. Vam començar un procés de dol conjunt i de despedida mútua, bonic i dur a la vegada.

Vaig viure aquells dies intensament, només tenia ganes de dedicar tot el meu temps a ell i a nosaltres, intentant donar tot l'amor que podia, despedint-me d'ell verbalment i manifestant-li que no tingués por de fer aquest pas, que jo estaria al seu costat donant-li la mà, sostenint-lo fins que ell decidís marxar. Vaig dir-li tot allò que volia recordar-li sobre nosaltres, el què pensava d'ell, com l'admirava per la lliçó de vida que m'estava donant. L'emoció en els nostres ulls era molt present i les llàgrimes d'emoció, barrejades amb tristesa, anaven acompanyades d'aquelles abraçades de cor a cor que alimenten l'ànima i que van més enllà d'un pur contacte físic. Vaig intentar donar-li, aquell mes que vam viure a l'hospital, tot allò que estava al meu abast. Vam mirar de viure la situació amb normalitat, des de la presència, des de l'amor incondicional, procurant que la marea d'emocions no se'ns endugués per tal d'afrontar la mort des d'un clima positiu, adoptant una mirada profunda més enllà d'allò visible, des d'una altre perspectiva que no fos el drama, el victimisme, la ràbia, la injustícia, la pena... (tot i que apareixia constantment). El final de la seva etapa el volia viure des del meu centre, amb presència i facilitant-li tot allò que necessitava per estar tranquil. Era el seu moment, sentia que l'havia de respectar i d'acompanyar en les seves decisions.

El seu últim sospir va arribar quan va deixar d'apretar-me la mà per transcendir.

La seva pèrdua va ser dolorosa. Ningú ens ha ensenyat a viure aquest procés – que tard o d'hora tots passarem– sense dramatisme, sense aferraments. Enlloc s'ensenyava com viure la mort a través d'una mirada més àmplia per tal de poder separar-se del dolor i col·locar-se en l'agraïment i en el record. Amb el temps, ets capaç d'agrair tot l'aprenentatge rebut durant el procés, et sents afortunada d'haver pogut acompanyar fins a l'últim sospir a la persona amb qui has compartit mil aventures i anècdotes.

La nostra història és i serà una ferida cicatritzada al meu cor.